

ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΛΑΤΙΝΙΚΑ Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΤΟΜΕΑΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
10 - 2 - 2019

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Α. Δες μεταφράσεις κειμένων 38, 42, 43

(Μονάδες 40)

B1α.

sedum
re
cui
matrimoniorum
has
nullarum rerum
coniuratio
tibi
mortium
servitatem

(Μονάδες 10)

B1β.

longiore
plurimum
crudelius
stultissimorum
misere

(Μονάδες 5)

B2α.

steteritis
faticatur
morituram esse
fecisse
dicendarum
perventurus fuissem
fateberis/ fatebere
parientem
patiuntor
perrectu

(Μονάδες 10)

B2β.

Εν. sequuntur
Πρτ. sequebantur
Μελ. sequentur
Πρκ. secuti sunt
Υπερ. secuti erant
Σ.Μ. secuti erunt

(Μονάδες 6)

Γ1α.

standi: γενική γερουνδίου ως συμπλήρωμα (γενική αντικειμενική) στο *mora*
in matrimonium: εμπρόθετος προσδιορισμός που δηλώνει κατάσταση ή σκοπό στο ρήμα *duxit*

secuti: αιτιολογική μετοχή (ή επιθετική), συνημμένη στο *multi*, προτερόχρονο, ως επιρρηματικός προσδιορισμός της αιτίας στο *dicerent*

stultum: κατηγορούμενο στο *neminem* μέσω του συνδετικού απαρεμφάτου *fore*

pati: αντικείμενο ρήματος *possum* και τελικό απαρέμφατο

longa (το 2^ο): ομοιόπτωτος, επιθετικός προσδιορισμός στο *servitus*.

(Μονάδες 6)

Γ1β. Hoc dictum paulo post re ipsa confirmatum est. (μον. 3)
Tu Romam non oppugnare. (μον. 3)

(Μονάδες 6)

Γ1γ. post paulum

(Μονάδα 1)

Γ1δ. Romae

(Μονάδες 1)

Γ2α.

ut sibi paulisper loco cederet : δευτερεύουσα ουσιαστική βουλητική πρόταση ως έμμεσο αντικείμενο στο ρήμα *rogavit* της κύριας πρότασης που προηγήθηκε. Εισάγεται με τον βουλητικό σύνδεσμο *ut*, διότι είναι καταφατική. Εκφέρεται με υποτακτική, γιατί το περιεχόμενό της δηλώνει απλώς κάτι το επιθυμητό και χρόνου παρατατικού (*cederet*), διότι εξαρτάται από το ρήμα της κύριας πρότασης (*rogavit*) που είναι ιστορικού χρόνου. Έχουμε ιδιομορφία στην ακολουθία των χρόνων, καθώς η βούληση είναι ιδωμένη τη

στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής της (συγχρονισμός κύριας με τη δευτερεύουσα πρόταση).

qui non fateatur : δευτερεύουσα αναφορική επιρρηματική συμπερασματική πρόταση. Εισάγεται με την αναφορική αντωνυμία *qui non*, γιατί είναι αρνητική. Εκφέρεται με υποτακτική, διότι το συμπέρασμα στη λατινική είναι μία υποκειμενική κατάσταση και συγκεκριμένα με υποτακτική χρόνου ενεστώτα (*fateatur*), διότι εξαρτάται από το ρήμα της κύριας πρότασης (*intellego*) που είναι αρκτικού χρόνου (ενεστώτας) και επομένως δηλώνεται ο συγχρονισμός της κύριας με τη δευτερεύουσα στο παρόν. Υπάρχει ιδιομορφία στην ακολουθία των χρόνων, διότι το συμπέρασμα είναι ιδωμένο τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του. Λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του αποτελέσματος στο περιεχόμενο της κύριας πρότασης με ρήμα το *intellego*.

(Μονάδες 6)

Γ2β. *si in hunc animadvertissem* (υπόθεση) → *dicerent* (απόδοση)

Σχηματίζει το 2^ο είδος του υποθετικού λόγου, το αντίθετο του πραγματικού με την υπόθεση (*animadvertissem* : υποτακτική υπερσυντελικού) να αναφέρεται στο παρελθόν και την απόδοση (*dicerent* : υποτακτική παρατατικού) στο παρόν.

si in hunc animadvertam (υπόθεση) → *dicant* (απόδοση)

(Μονάδες 5)

Γ2γ. *Rogat, ut sibi paulisper loco cedat.*

Η δευτερεύουσα βουλητική πρόταση εκφέρεται με υποτακτική ενεστώτα (*cedat*), γιατί εξαρτάται από ρήμα αρκτικού χρόνου (*rogat*) και σύμφωνα με την ιδιόμορφη ακολουθία των χρόνων δηλώνει τον συγχρονισμό της κύριας με την δευτερεύουσα στο παρόν/μέλλον.

(Μονάδες 2)

Γ2δ. *Mater dicit se nihil iam pati posse.*

(Μονάδες 2)

**ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΕΣ:
ΒΑΒΟΥΛΙΔΟΥ ΤΖΩΡΤΖΙΝΑ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΑ**